

Krisztus Hordozó

Üzenet a Szentlélektől...

„¹²Kérünk titeket, testvérek, bec süljétek meg azokat, akik körötökben fáradnak, vezetnek és intenek benneteket az Úrban. ¹³Munkájukért legyetek irántuk minél nagyobb szeretettel, egymással meg éljétek békében. ¹⁴Kérünk továbbá benneteket, testvérek, feddjétek meg a nyughatatlanokat, bátorítsátok a kislélekűeket, gondozzátok a betegeket, tanúsítsátok mindenki iránt türelmet. ¹⁵Ügyeljétek, hogy senki ne fizessen rosszal a rosszért, hanem törekedjétek mindig jó tenni egymással és mindenkivel. ¹⁶Legyetek derűsek. ¹⁷Imádkozzátok szüntelenül. ¹⁸Adjátok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban. ¹⁹Ne oltsátok ki a Lelket,²⁰s a prófétai beszédet ne vessétek meg. ²¹Vizsgáljátok felül mindent, a jót tartásátok meg. ²²Mindenféle rossztól óvakodjatok. ²³A békeség Istene szenteljen meg benneteket, hogy tökéletesek legyetek. Őrizze meg szellemeteket, lelketeket és testeteket feddhetetlenül Urunk, Jézus Krisztus eljöveteleig. ²⁴Aki meghívott benneteket, az hűség, és végbe is viszi.” /1 Tessz 5, 12-24/

Pünkösöd után elgondolkodtató, hogy lélekkel és tüllel szolgálunk-e az Úrnak? Miként szeretjük egymást? Vigyázunk-e arra, hogy a hit ki ne aludjék bennünk, szűkebb családjukban, közösségeinkben? Neveljük-e gyerekeinket istenszeretetre és emberszeretetre? Rajtunk meglátszik-e a buzgóság a hétköznapi életben?

„Ne oltsátok ki a Lelket!” – írja Pál a korai keresztényeknek. Lélek nélkül nincs kereszténység, nincs öröm, nincs tevékeny hit! Látszik-e rajtunk az istengyermeki élet öröme?

Olvassuk el újra és újra az Első Tesszalóniki Levél szép és igaz sorait, elmélkedjünk rajta és főleg nap, mint nap kövessük a Lélek hívását és indításait!

Attila atya

Születésnap köszöntő

Lassan, de biztosan csepere-dünk. Van már véleményünk a világról. Bizony, hiszen kilenc évesek lettünk! Persze mi is járunk olykor tévutakon, követünk el csínyeket, mint bármely kiskamasz. De ez a lényegen nem változtat: hordozzuk együtt Krisztust az ünnepeinkben, a hétköznapijainkban, a személyes találkozásaink során, a sajtószolgálat megnyilvánulá-

saiban. Hátalatt szívvel mondunk köszönetet az Istennek, hogy megtartott eddig kegyelmében bennünket, nemcsak személy szerint, hanem a közösségeinket szolgáló közösségben is! Ehhez kérjük a továbbiakban is az Isten és embertársaink szeretetét, Szent Krisztófpártfogását és nem utolsósorban a kedves olvasók imáját. Isten éltesse a születésnapos Krisztushordozó újságunkat!

A szerkesztőség

Gondolatok az etesi ünnepi búcsúi szentmise kapcsán

Minden olyan alkalomra szóló meghívásnak, mely egy közösség életébe enged betekinteni, lehetőséget ad abban részt venni – különösen ha az lelki élményt, gazdagodást is jelent – nagy örömmel szolgál és nem tudunk, nem is akarunk ellenállni.

Ilyen invitalásban volt részünk Kapás Attila plébános atya részéről, akinek szervezőképességét, igaz papi elhivatottságát, magyar nemzetünk iránti mély hazafiságát, a fiatalság közösségi életének megteremtését, a reá bízott hívó közösségek összetartását, embertársai, hívei szeretetét számos esetben megtapasztaltuk,

örülhettünk neki. A plébános atya meghívása 2019. május 1-jére szól az etesi Szent József templom ünnepi szentmiséjére, a templombúcsúra.

Az ember lelkében mindig emelkedettséget, az Isten háza iránti fokozott tiszteletet ébreszt az alkalom, amikor megkülönböztetett figyelemmel fordulunk a templom névadója felé. Május 1-jén Etes templomában a „munkás” Szent Józsefet ünnepeltük.

Három kérdéskört tartok nagyon fontosnak megemlíteni, melyek szívemben, lelkemben nagyon mély nyomokat hagytak.

3. oldal

Paskó Csaba atya

Férfizarándoklat a Felvidékre

Immár hagyomány, hogy minden évben szervez Attila atya kimondottan férfiaknak szóló zárandoklatot. Az elmúlt években számos helyen voltunk kishazánkban, idén a Felvidéken jártunk. Utunk első állomása Losonc vá-

rosa volt. Megnéztük a református templomot, melynek ösét a Szeplőtelen Szűz tiszteletére építette Szent László király testvére, Lampert. Az eredeti templom alapjai láthatóak ma is a templom alagsorában. Ez Esterházy Pál nádor

Mennyei Korona című művében (1696) olvasható. Eszerint 1128-ban „épitettett Losonczy Lambert nevű Magyar Országai Palatinus Losonczon az Boldogságos Szűz tiszteletire egy Templomot, melyben kiváltképpen tiszteltetett a Szeplőtelen Szűz...” A XV. században Jan Jiskra szerezte meg, aki erőd mintájára erősítette meg. 1590-ben az evangélikusok tulajdonában állt, majd 1608-ban került a reformátusok birtokába. 1849 augusztusában, a város felégetésekor súlyosan megrongálódott az épület. A renoválás kezdetén, 1851-ben a templom belsejében sírokat találtak bennük arany- és ezüst ékszereket. A „Losonci kincs”-et a budapesti Nemzeti Múzeumba szállították, ahol az ma is megtekinthető.

2. oldal

A Négy kísértés – passió a Szent László Közösség előadásában

Április és május hónap folyamán nagy örömmel adtuk elő passiónkat. Március közepén még a szöveget írtam, következő héten volt az olvasópróba. A tényleges felkészülésre nem sok idő maradt, de annál nagyobb lelkesedéssel készültünk mi tizenegyen a szolgálatra. Elnéztem a társaim reakcióit, mosolyát, elszántságát-két- vagy három órahossza is volt egy-egy próba- és kaptam tőlük ismét egy hatalmas ajándékot, amelyet ezúton szeretnék nekik megköszönni. Kevesebb, mint egy hónap leforgása alatt színpadra állítottuk az új passiónkat. Számoljanak be erről a folyamatról egy ifjú társam sorai. Dénes

Katalin, a Szent László Közösség vezetője

Az egész úgy kezdődött, hogy még csak a szövegünket tanultuk. A következő összejövetel alkalmával az elhelyezkedést (a színpadképet) terveztük, ami végül egész jól sikerült. Rövid idő alatt sikerült eljutnunk arra a szintre, hogy tökéletesen tudjunk szerepelni. A próbák jó hangulatúak voltak, talán ezért is sikerült ennyire gyorsan felkészülni. Három egyházközség csodálhatta meg a passiónkat. Nagy örömmel fogadták mindenhol és mi is hasonló érzésekkel érkezünk minden egyházközségbe.

Dénes Dávid

Férfizarándoklat a Felvidékre

Az 1. oldal folytatása

A város egy ideig a szlovák állam tulajdonában volt, majd a város legszébb épülete 2005-ben visszakerült a református egyház tulajdonába. A református templom után benézünk a katolikus templomba is, de ott imádkoztak, így csak néhány percet töltöttünk ott, nem zavarva a híveket. Elsétáltunk ezt követően Losonc másik jellegzetes épületéhez, a Zsinagóghoz. A nagy méretű épület az eredetileg 1863-ban épült zsinagóga helyén létesült. Befogadóképessége meghaladta az ezer főt, ebből négyszáz fős volt a karzat, amely a lányoknak és asszonyoknak adott helyet. A II. világháború alatt a belseje kiégett. Az 1950-es évek végétől mezőgazdasági termékek: gabona, műtrágya raktározására használták. 1985-ben műemléki védeltséget kapott. A szlovák kormány az Európai Unió támogatásával finanszírozta a külső-belső helyreállítást 2015-ben, amelynek eredményeként az épület kulturális központ lett. Az egykori zsinagóga felújított épületét 2016-ban adták át.

Utunk második állomása Gács várkastélyának megtekintése volt. Odaérve gyönyörködtünk a felújított kastély épületében. A Gács-vár 1612-ből származik, Gács községében található. Elhelyezkedését tekintve magányos erdős dombon

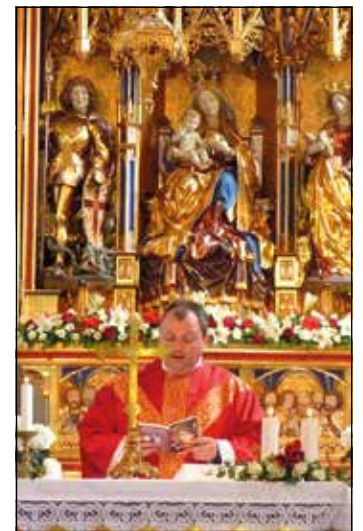
fekszik. A vár panorámája valóságos mesekép, a kastély erdős parkja tizenhárom hektáron terül el, található benne mesterséges tó is. A Gács vár az irodalomban a XII. századból őriz emlékeket. Gács várát Mátyás foglalta vissza, majd Losonczi István birtoka lett a XVI. század első felében, utána pedig a Forgách családhoz tartozott. A legtöbb károsodást a világháborúk során szenvedte el. Az 1950-es években, magtárként használták Gács lakosai, ezután kezdődött meg a vár felújítása, mely 1963-64-ig tartott. Az 1990-es évekig szociális otthon működött falai között. 2016-tól magánkézen Galicia Nueva néven szállodaként üzemel, s ez utóbbi miatt belülről nem nagyon látogatható, csak kirándulási céllal.

Következő megállónk csak néhány percnyi útra volt, s ez Gácsfalva. Itt a Szent György tiszteletére szentelt XIV. századi gótikus templomot néztük meg és a mellette álló 1673-ban épült reneszánsz, fa harangtoronyot. A Szent György templomban volt szentmisénk. A templom mellett szerzetesrend is működik. Az egyik nővértől, aki fogadott minket, szentképet is kaptunk, amelyen a következő ima áll: Úr Jézus Krisztus az Atya Fia, küld el most Lelkedet az egész földre. A Szentlélek éljen minden nép szívében, hogy megmeneküljenek a romlástól. a pusztulástól és a háborútól. A Minden Népek Asszonya, a boldogságos Szűz Mária legyen a mi Közbenjárónk. Ámen.

Folytatván a zárándoklatunkat Divénybe mentünk, ahol megnéztük a Balassa - Zichy várkastélyt. A várkastély építetője Balassa Imre volt, s sokáig a Balassa család tulajdona volt. 1686-ban I. Lipót király gróf Zichy I. Istvánnak adományozta, innen adódik a másik név a várkastély nevében. A várkastély egészen 1945-ig a Zichy család tulajdonában maradt, majd a kommunista rezsim elkobozta.

Napjainkban szépen felújították és múzeumot rendeztek be a kas-

télyban. A kastély feletti hegyen áll Divény vára, melyet a Losonciak ősei építették a XIII. század végén, 1329-ben említik először. 1559-ben megerősítették, de 1575-ben mégis elfoglalta a török. Később Fülek visszafoglalása után a Balassáké lett. 1605-ben Bocskai foglalta el. 1666-ban Wesselényi Ferenc nádor serege bevette és urát, Balassa Imrét börtönbe vetette. Balassát 1667 júniusában kiengedték rabságából, azonban divényi várába nem költözhetett vissza, mert oda császári őrséget helyeztek. Viszont engedélyezték neki, hogy a várhegy alatt építsen magának egy új várkastélyt amelyről már korábban volt szó. A kastély megépülése után Balassa Imre várát is visszafoglalta csellel, 1679-ben a császári sereg megostromolta, majd felrobbantotta; azóta rom. A várromot csak a hegy aljából csodáltuk meg helyette a helyi epusokat tekintettük meg még.

Utunk zárásaként Fülekre mentünk, ahol a Kállai pincében borkóstolóval és vacsorával zárult a nap. Köszönjük Attila atyának ezt a szép napot és reméljük a jövőben is folytatjuk ezt a hagyományt.

Hegedűs Gergő

Példaképünk lehetne

Károly osztrák főherceg 1887. augusztus 17-én született az alsó-ausztriai Persenbeug várában. Apja Ferenc József unokaöccse, Ottó főherceg, édesanyja Mária Jozefa szász királyi hercegnő volt. Anyja mély katolikus hitben nevelte. Már kisgyermekként kialakult benne az érzékenység mások szenvedései iránt.

Maria Vinzentia Faunland nővér, a soproni orsolyita zárda stigmatizált apácája Károly nyolcéves korában megjövendölte, hogy sok szenvedés lesz az osztrájrésze. Károly halála után ebből az imádkozó közösségből alakult ki a Károly Király Imaliga a népek békéjéért.

Károly szerelmi házasságot kötött Bourbon-Pármái Zita hercegnővel. Mariazellben kérte meg Zita kezét – a Szűzanyára bízta magukat, jegygyűrűjükbe ezt vésték: „Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Szülője”. Közös életcéljukat Károly így fogalmazta meg eljegyzésükkor: „Mostantól egymást kell kölcsönösen az égbe vezetnünk!” 1911. október 21-én házasodtak össze. Nyolc gyermekük született. Halálos ágyán a király ezt mondta hitvesének: „Végtelenül szeretlek téged.”

Károly 1914. június 28-án, Ferenc Ferdinánd halálát követően lett az Osztrák–Magyar Monarchia trónörökös, majd Ferenc József halála után, 1916. november 21-én foglalta el a császári trónt. 1916. december 30-án koronázták Magyarországot apostoli királyává a Mátyás-templomban. Öszintén szerette és becsülte népünket, magyarul éppen olyan jól beszélt, mint németül.

Károly huszonkilenc évesen, a világháború harmadik évében lett császár és király. Fiatalon, kormányzati tapasztalatok nélkül indult el földi értelemben sikertelen, de annyi jóakarattal teli keresztútján. Uralkodói hivatására úgy tekintett mint Krisztus követésének áldozatos útjára: minden cselekedetében a rábízott népek iránti szeretet vezérelte, életét értük szentelte. Vallotta, hogy egy uralkodó legszentebb kötelessége a béke helyreállítása. Az első pillanattól kezdve ki akarta vezetni népeit az értelmetlen háborúból. Ő volt az egyetlen vezető európai politikusok közül, aki támogatta XV. Benedek pápa megbékélést szolgáló erőfeszítéseit. Békétörekvéseiben legnagyobb támasza hitvese, Zita volt.

Egész életét a kötelességérzet és a felelősségudat jellemezte. Az önuralom rendkívül fontos volt számára, ahogy mondta, „ez a legnehezebb uralkodás”. Gyermekkorától fogva különleges tisztelettel tekintett az Oltáriszentségre. Akárhon él, mindig volt a lakhelyén egy magánkápolna, ahol az Eucharisziát őrizték. Éjszaka-ként sokszor imádkozott csendes magányban az örökmécses fényénél.

A háború végén IV. Károly magatartása tette lehetővé, hogy Ausztriá-

ban további vérontás és polgárháború nélkül, békésen valósuljon meg az átmenet egy újabb társadalmi rendbe. Ennek ellenére elűzték hazájából. Hazánkba kétszer próbált visszatérni, mint apostoli király, aki esküt tett a szolgálatra, melyet Istenől kapott. A második visszatérés alkalmával, 1921. október végén a vérontás megelőzése érdekében végleg letette kardját. Zitával együtt Tihanyba vitték, a bencés apátságban töltötték utolsó magyarországi napjaikat. Bajánál hagyta el a királyi pár örökre hazánk területét. Az antant dunai hajója innen vitte őket száműzetésük helye, Madeira szigete felé. Az Atlanti-óceán szigetén egy nyirkos házban, szegénységben élt a királyi család. Károly azonban itt sem veszítette el hitét, derűjét. Élete végleg állandó, folytonos imádsággá vált.

A mostoha körülmények között 1922 márciusában súlyosan megbetegedett a király. Halálos ágyán mindenkinek megbocsátott, aki elárulta őt. 1922. április 1-jén hunyt el. Halála után térhetett csak haza, a Habsburgok temetkezési helyén, a bécsi kapucinus templom kriptájában nyugszik. 1972. április 1-jén, IV. Károly égi születésnapjának 50. évfordulóján az illetékes egyházi bizottság és a család képviselőinek jelenlétében Madeirán sor került a király koporsójának fölnyitására; testét romlatlan állapotban találták.

2003. április 12-én II. János Pál pápa jelenlétében kihirdették a dekrétumot, amely elismerte Károly király hősies erénygyakorlatát, élet-szentségét. Ugyanebben az évben december 20-án pápai dekrétum hitelesítette a Károly király közbenjárására Brazíliában, 1960-ban történt csodás gyógyulást. II. János Pál pápa 2004. október 3-án avatta boldoggá az utolsó apostoli magyar királyt. Liturgikus emléknapijait pedig október 21-ére helyezte. A boldog király ünnepét így nem halálának, hanem házasságkötésének évfordulóján üli meg az Egyház, ezzel is példás házassáletére irányítva a figyelmet, valamint arra, hogy a házasság a szentté válás egyik kiténtetett útja.

Tözsérné Magdus Melinda

Gondolatok az etesi ünnepi búcsúi szentmise kapcsán

Az 1. oldal folytatása

Az első, hogy kik, honnan, milyen indítással vettek részt a szentmisén, és mi a mondanivalója a jelenlétünknek. Mondhatom jelen volt a település apraja-nagyja, ahogy meg tudtam ítélni többségében rendszeres templomjárók, néhány kivétellel olyanok, akik az ünnep okán gazdagították a közösséget. Kellően demonstrálták összetartozásukat, közösségük erejét. Eljöttek felvidéki hittestvéreink is, számomra meggyőzően, hogy hitünk mellett magyarságunk is összeköt bennünket. Jó volt látni a két ferences atyát Fülekóvácsiról, akik jelenléte plébános atya mellett bennem is visszaidézte esztergomi diákéveink szerzetes tanáraink emléket. Örömmel hallgattuk az orgona körül elhelyezkedő kartali énekkar zenei közreműködését, érzékelte, hogy Etes kapcsolatai a határon belül más megyékkel is szoros és élő. De hogy a Délvidék se maradjon ki, a szentmise ünnepi szónoka Paskó Csaba Kelebia (Szerbia) plébánosa, a szabadkai székesegyház karnagya, zeneigazgatója volt.

A második kérdéskör a szentmise kegyelmi kisugárzása. Az imákból, énekekből sugárzó áhítat az egész szertartás alatt „bennem volt a levegőben”. Mindezt csak hatványozottan erősítette Csaba atya nem úgy mondom, hogy ünnepi szónoklata, prédikációja, hanem az a közvetlen megnyilvánulás, a hivatását gyakorló Isten szolgálatára felszentelt pap emberi gondolkodásának, cselekedeteinek, mindennapi hétköznapi életvitelének, és nekünk „civil” embereknek példamutató tevékenységének bemutatása, melyet valamennyien követhető példaként elfogadhatunk. Elhivatott módon szolgálja az emberi érzéseket, hangulatokat, kapcsolatokat és belső értéket növelő zenei tevékenységet. Hazai- és külföldi művészekkel

együttműködve fejt ki zenei tehetségét. Mindemellett két lábbal a földön járó ember példáját mutatja, hogy a fentebb leírtak mellett mesterszakács olyannyira, hogy a Luxemburgban rendezett világversenyen második helyezést ért el.

Számomra mondanivalója közül a legfontosabb, legmarandóbb gondolata Európáról, kontinensünk jelenéről és jövőjéről szóltak. Európa népeinek tisztában kell lenni, hogy közös a kultúránk, a múltunk és a hitünk. Európa ma nehéz helyzetben van, megújulásra van szükség és ez csak a családok megújulásán múlik, keresztény értékeink alapján. Van remény, ha ehhez eltekint a hitünk és elkötelezett tenni akarásunk.

A harmadik meglátás, mely megmaradt bennem a szentmise utáni elfogyasztott ebéd, az ahhoz kapcsolódó főzőverseny és a majális. A versenyzők ragaszkodtak ősi hagyományos ételeinkhez, a verseny zsűrije jó döntéseket hozott. Hagományaink közösségen belüli megtartása biztos alapja az erős összetartozásnak, egymás megbecsülésének, tiszteletének.

Köszönet a meghívásért, az alkalom adta lelki, szellemi gazdagodásért, örömeimért.

dr. Bablana Ferenc István
a KDNP megyei elnöke

A Váci Egyházmegyei hírei

Minden szentáldozás lélekkel való töltökezés

– a váci megyéspüspök
pünkösdi üzenete (2019. jún. 3.)

Pünkösöd a harmadik legnagyobb keresztény ünnepünk. A Szentlélek ünnepe. A Szentlélek a legkevésbé felfogható és mégis a legközvetlenebb és legszemélyesebb kapcsolatunk Istennel. A Szentháromság titkától elválaszthatatlan. Ez Isten felfoghatatlan létmódja. Három személy és mégis egy.

A három isteni személy közül mégiscsak a Szentlélek a legnagyobb titok. Atyaként beszélünk Istenről a teremtett világ oldaláról, a gondoskodó, létben tartó, gondviselő Teremtőről. Fiúként beszélünk Istenről, amennyiben emberi testben, emberi személyként részese lett a történelmünknek, szól hozzánk és a kenyérben-borban kézzelfoghatóan jelét adja szeretetének. Szentlélekként is beszélünk Istenről, amennyiben bennünk él a hit és az imádság „közegében”.

A Pünkösöd ünnepe, a Húsvét utáni 50. nap, az Egyház születésnapja, hiszen ekkor teljesedik be az isteni üdvrend a Szentlélek eljövételével. Ennek történetét olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben, a második fejezetben. A teremtő, megváltó, megszentelő Isten immár mindhárom vonatkozásában megnyilatkozik.

A Szentlélek erejéből megtestesült Krisztus titokzatos teste, az Egyház. Külsőleg emberek közössége, de azoké, akiket ugyanazon Lélek itatott át a krisztusi élet vállalásával, a keresztségben.

A bérmálás sajátos módon a Szentlélek személyének ad hangsúlyt, aki megerősít (konfirmál) a keresztségben. A gyermekkeresztelelésnél is a Szentháromság nevében keresztelünk, de mivel a személyes hitről ott nem beszélhetünk, szükségünk van egy külön alkalomra, hogy „szünkbe juttasson mindent és megtanítson mindarra, amit Jézus tanított”. A személyes életünkben így válik teljessé a hitben való elköteleződésünk. Nagy öröm számomra, hogy megértük azt a gyakorlatot, hogy szinte minden bérmáláskor idősebbek is bérmálkoznak a felnőtt fiatalokkal együtt.

A Pünkösöd ünnepe évről évre alkalom arra, hogy valamennyien újra átéljük az első keresztények örömét, lelkesedését és felelevenítésük a bérmálkozásunk élményét. Az Egyházhoz való tartozásunknak, küldetésünk vállalásának, újjászülésünknek szent ünnepe.

Az ünnepen már előre kell tekintenünk a jövő évi Eucharisztikus Világkongresszusra. Minden

szentáldozás Lélekkel való töltökezés. Jézus Krisztus lelkületét, gondolkodásmódját, életmódját akarjuk átélni, vele azonosulni. Jézus így bátorít: Kérjétek, megkapjátok! Jöjj Szentlélek Uristen!

† Miklós püspök

XV. Váci Egyházmegyei Találkozó Kókán

Időpont: 2019. június 29.
(8.00-tól – 17.30-ig.)

Helyszín: Kóka (Szent Máté evangélista plébániatemplom: 2243 Kóka, Kossuth Lajos u. 63.)

A XV. Váci Egyházmegyei Találkozó reggel 8.00 órakor regisztrációval kezdődik Kókán, majd a nap folyamán, több helyszínen előadásokat hallgathatnak meg az ide érkezők. 16.00 órától kezdődik az ünnepi szentmise, erre az alkalomra felállított Nagysátorban.

Mottó: „KELJETEK FÖL, MENJÜNK!” – Szent II. János Pál pápa

Mindennapi tapasztalatunk, hogy az ébredés és a felkészés nem biztos, hogy egy időbe esik. A mobiltelefonunk ébresztő funkciója képes az általunk kiválasztott időpontban megszólalni, hogy elérkezett a felkészés ideje. Ám még van választási lehetőségünk: valóban kapcsolom és kipattanok az ágyból, vagy dönthetek úgy is, hogy adok magamnak egy kis időt a szundikálásra.

Ez nincs másként a mi keresztény életünkben sem. Csendben elégedélhetünk abban a biztos teológiai tudatban, hogy KRISZTUS ÉL BENNÜNK. - ám van választási lehetőségünk: KRISZTUS ÉL BENNÜNK!

A kijelentés, hogy Ő bennünk él, és a vágy, hogy éljen bennünk – vagyis meglátszódjék a mindennapjainkban, embertársainkkal való kapcsolatainkban.

A XV. VÁCI EGYHÁZMEGYEI TALÁLKOZÓ programjai ezt a vágyunkat szeretnének megélni, közösségben teljesebbé tenni.

Várunk minden kedves érdeklődő testvérünket nagy szeretettel és nyitott szívvel.

Programjaink minden korosztály számára nyitottak és reméljük, mindenki megtalálja a számára építőt, lelkileg felemelőt. Nem a harmadik lehetőséget választja, hogy kikapcsolom az ébresztőt és alszom tovább! ☺

Keljünk fel és engedjük: KRISZTUS ÉL(J) BENNÜNK!

Miklós Zalán atya

Forrás: Váci Egyházmegye honlapja

A bennünk élő Isten(kép)

A születésnapjainkba nehezen választottam magamnak témát. Pontosabban fogalmazva nem is tudtam, hogy miről írjak. Aztán az első gondolatom az volt, hogy jó lenne megfogalmazni az apostolok húsvét előtti és húsvét utáni hitének jellemzőit. A félelem, a bezárkózás és a bátorság, nyitottság ellentétét reflektorfénybe állítani. De még ekkor sem fogtam az újságcikkem megírásához. Később kedves hitoktató társam, Szöllősné Bablana Margó elküldte a Gyerekszaj rovathoz az anyagot. Végigolvastam a sorokat, sokat derültem, de az egyik gondolatnál ledöbbsentem. Jött a felismerés, igen, erről kell írnom:

„Sztintén ebben az osztályban volt, hogy év vége felé már nehezen lehetett bármit is kezdeni a gyerekekkel.” Kupaktanácsot” tartottunk, hogy hogyan lehetne változtatni a helyzeten. Mindenki kijöhetett a táblához, és elmondhatta a véleményét. Egy kisfiú véleménye ez volt:

– Én kifogástalan vagyok önmagamra! – **De a lányok felbolydultak:**

– **Hát, annak, hogy nem vagyunk jók, maga az oka! Mert nem büntet meg minket, ha rosszak vagyunk! Minek szeret minket ennyire???**

Az év végére jellemző, mindennapos konfliktushelyzetről van szó, amelyet megpróbáltak közös erővel megoldani. Természetesen nem vagyok sem társadalomkutató, sem szociálpedagógiai végzettséggel nem rendelkezem. Mégis, mélyen elgondolkoztattak a lányok szavai, amelyeket hitoktatójuk felé tolmácsoltak. Hiszen amivel tele van a szívünk, arról szól a szánk. Ez a kiemelt pár mondat félreérthetetlen társadalomrajzot mutat. De utal arra az Istenre, és az Istenről alkotott belső képre is, amely a liberális társadalmak sajátja. Nem vagyunk jók? Hogyan, hiszen bűnös érte valaki, aki nem büntet: az Isten. Hányszor vesszük a szánkra Isten szent nevét, amikor természeti katasztrófákkal, háborúk áldozataival,

számunkra feldolgozhatatlan negatív események körülményeivel találkozunk? Ki a bűnös érte? Rögtön tudjuk: az Isten! Miért engedte meg ezt vagy azt a szörnyűséget? Régen elfelejtettük, hogy Isten felénk áradó szeretetének egyik legnagyobb jele a szabad akarat, amellyel miniket felruházott, amellyel dönthetünk nemcsak a jó, hanem a gonosz mellett is. Ahogyan a felnőttek, a gyermekek is szeretik csínytevésükkel, a rossz elkövetésével felhívni magunkra a figyelmet. Figyeljétek rám, szeresetek, kimerültem, időt kérek tőletek, öleljétek át – ezek a ki nem mondott, tetteinkben átadott, a negatív cselekedetek palástjával fedett üzeneteink. Mít mond a gyermek a hitoktatójának: rossz vagyok, de ha nem büntet meg engem (vagyis nem fordít rám elegendő figyelmet, erőt, energiát, szeretetet), ismét rossz leszek. Így lesz egy önmagába visszaforduló és egyszerűen megvalósuló folyamat a torz szeretet-igény és a szeretet-igény elutasítása. Éppen akkor, amikor megkapták azt, amit ki nem mondva igényeltek: figyelmet, erőt, energiát, szeretetet. Kimondták a gyerekek: minek szeret minket ennyire???. A felnőtt ember talán tovább gondolja és tudatosan többletértelmezést ad az elutasított szeretet-torzónak: nyugodt lelkiismerettel elkövethetem a rosszat, hiszen mi van leírva a Szentírásban? Isten a Szeretet. A Szeretet mindent és mindenkor megbocsát. Akkor rajta, éljünk a magunk rablótörvényei szerint, járjuk a zűrzavaros világban egymást eltaposva, kigúnyolva... hiszen Isten megbocsátja! Mélységes mély társadalmi és pszichológia kör- és körképet ad a lányok kiemelt négy mondata. Gondolkodásra hív: miért is szeret bennünket ennyire az Isten? Nem fogok a kérdésre válaszolni, nem érzem magam méltónak hozzá. De pünkösöd ünnepe után, Úrnapján egyet megtehetünk: mindenki, önnön magába tekintve keresheti a kérdésemre a választ.

Dénes Katalin

Akinek füle van, hallja meg!!!

Információk, programok:

Június 27. csütörtök, 18 óra Szent László mise, Ságújfalu.

Július 8–13. balatoni ministránstábor.

Július 20. szombat, 11 óra, Kármelhegyi Boldogasszony búcsú, karancssági Szentkút.

Fehér Zoltán drégelypalánki származású atya újmiséi:

július 27., szombat, 17.00 Karancsalja, 18.30 Ságújfalu, **július 28.,** vasárnap, 9.30 Piliny, 10.00 Karancsság, 11.30 Etes, 17.00 Szalmatercs.

Július 21–27. Nógrádmegyer, Ipolymenti Nagyboldogasszony Közösség tábora.

Augusztus 20., kedd, fél 12 Karancsság, búcsú és Kómár István atya ezüstmiséje.

Augusztus 26–30. oratórium (napközi tábor) Karancsság.

Szeptember 1., vasárnap, fél 12 Szalmatercs búcsú és Láng András atya aranymiséje.

Gyerekszáj

Az egyik májusi hittanórán egy Mária-éneket akartam megtanítani a gyerekeknek. Mivel az éneklés nem erősségem, otthon minden este énekelgettem, kottáját kerestem, még a zongorán is pötyögtem a dallamát. Eljött a péntek és az éneklés ideje. Az ének első sora eléggé hamisra sikeredett, a gyerekek is észrevették, megmosolyogtak.

– No gyerekek, olyan könnyen feladjuk? Megpróbáljuk még egyszer?

– Igen, Kati néni. – Ismét belefogtunk az éneklésbe, én is megbátorodtam, a végére már egészen jól énekeltek velem a gyerekek mind a három versszakot. Az egyik fiú elfelejtett énekelni, szájátva hallgatta a dallamot. Az éneklés végén megszólalt:

– Kati néni, magának olyan jó hangja van, magának fel kellene lépni a Nóta-tévében!

* * *

Óvodás kislány edességet hozott otthonról a kislífi ismerősével. Az anyukája nevelgette, oktatta:

– Ezt nem szabad kislányom, nem mondjuk meg másoknak, hogy mit hozzanak nekünk. Ez nagyon illetlen dolog. Adjál most már a fiúnak a cukorkából, amit a hátizsákodba tettem.

– Nem adok én neki, anya. Nagyfiú ő már, neki nem kell cukorka. De azért majd veszek én neki valamit. – Az anyuka csodálkozva kérdezte:

– Mit veszel neki, kislányom?
– Borotválkozó szettet.

Dénes Katalin gyűjtése

Második osztályban egy kislány kérdezi a kislífi:

– Mi is leszel te jövőre? Elsőáldozat?

* * *

– Anya, a mennyben lehet majd enni? – kérdi kislányom.

– Nem tudom!

– Akkor miért énekeljük a misén, hogy uzsonna a Magasságban???

* * *

Harmadik osztályban a füzetbe az apostolok nevét írtuk le.

Az egyik füzetben ezt látom leírva az apostolok szó helyett: papos dolog.

* * *

Szintén ebben az osztályban volt, hogy év vége felé már nehezen lehetett bármit is kezdeni a gyerekekkel. „Kupaktanácsot” tartottunk, hogy hogyan lehetne változtatni a helyzeten. Mindenki kijöhetett a táblához, és elmondhatta a véleményét.

Egy kislífi véleménye ez volt:

– En kifogástalan vagyok önre!

De a lányok felbolydultak:

– Hát, annak, hogy nem vagyunk jók, maga az oka! Mert nem büntet meg minket, ha rosszak vagyunk! Minek szeret minket annyire???

* * *

Két kislány az óvodában egy ismert mondókát mondogat, kicsit átfogalmazva:

– Csip-csip csóka, Vakar Jóska...

* * *

Az egyik mesecsatornán minden este van állatokról szóló kislífi. Az egyik este a tapírt mutatták be. Jázmin kiabál a szobából:

– Anya, gyere gyorsan: szatír van a tévében!

Szóllósné Bablana Margit gyűjtése

Liturgikus jelképtár

Mit is jelent...

... az **elsőcsütörtök**. A hónap első csütörtöki napja, melyet az Egyház az Oltáriszentség tiszteletének szentel. Általában szentórával ünneplik. Az elsőcsütörtök fölkészít az elsőpéntekre is.

... az **elsőpéntek**. A hónap első péntekje, a Jézus Szíve-tisztelet napja. Alacoque Szent Margit külön fölszólítást kapott az Úr Jézus Krisztustól, hogy elsőpénteken járuljon szentáldozáshoz. A kilenc egymást követő elsőpéntek megtartásához, a nagykilencedhez az Úr külön ígéretet fűzött. Ennek alapján, főként a jezsuiták hatására, a Jézus Szíve-tisztelet legnépszerűbb formája lett az elsőpénteken végzett engesztelő gyónás, szentmise és szentáldozás.

... az **elsőszombat**. a hónap első szombatja, a Mária Szaplótelen Szíve-tisztelet napja. A Szűzanya 1925. december 10-én Pontevedrában Lúciának, a fatimai látnoknak megmutatta tövisekkel övezett szívét és így szólt: „Hirdesd nevemben a világnak, hogy megígérem: ott leszek az üdvösséghez szükséges kegyelmekkel mindazok halálos ágynál, akik öt egymást követő hónap elsőszombatján meggyónnak, megáldoznak, s elimádkozzák a szentoltvasót és egy negyed óráig társamul szegődnek az elmékedésben.” Az elsőszombat jámbor gyakorlata világszerte elterjedt, Budapesten mindig más templomban nyilvánosan is megtartják. Az elsőszombatok megtartásához Jézus összesen harminchárom ígéretet kapcsolt. Ezek közül néhány:

1. Mindent, amit a lelkek Szívemtől Anyám Szíve által kérnek, amennyiben megfelel az isteni rendnek, és ha bizalommal kérik tőlem, megadom nekik, már a kilenced ideje alatt is.

2. A családjukban egyetértés fog uralkodni, és állhatatosak lesznek az igaz hitben.

3. Az édesanyák Anyám különleges oltalmát élvezhetik, és mindent elnyernek, amit önmaguk vagy gyermekeik számára kérnek.

4. A szegények otthont és élelmet kapnak.

5. A bűnösök megtérnek, akkor is, ha a kilencedet egy másik személy végzi el értük.

6. Aki ezt a kilencedet a kegyelem állapotában végzi el, nem sérti meg többé Szívemet semmilyen súlyos bűnnel egészen haláláig, ez különösen vonatkozik a gyermekekre.

7. Az a lélek, aki őszintén megtér, elkerüli nemcsak az örök kárhozatot, de a tisztítóhely szenvedéseit is.

8. Ha a szülők, vagy bármely más családtag végzi el a nagykilencedet, egyetlen gyermekük és semmilyen más családtagjuk sem fog elkárhozni.

9. Akik elveszítették a hitüket, ismét megtalálják, és az eltévelyedettek visszatálnak az igaz Egyházba.

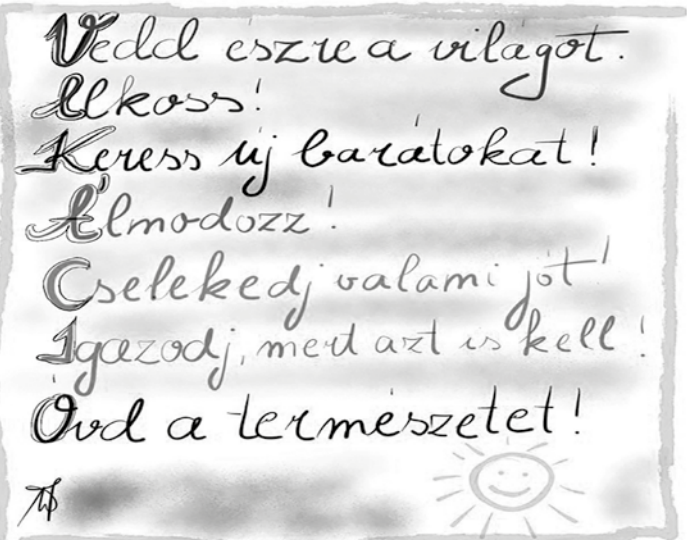
10. Az egyházi rend tagjai és a szerzetesrendek tagjai hűségesek maradnak hivatásukhoz. A hűtlenek elnyerik a bűnbánat kegyelmét, és visszatérnek hivatásukhoz.

11. A szülők és az előjárók különleges segítséget kapnak nemcsak a lelki, de az anyagi feladataikhoz is.

12. Az ítéletkor Édesanyám különleges oltalmában részesülnek.

Ezekhez az ígéretekhez kapcsolódik még a Szent Szűz ígérete is, amely így szól: „Minden hónap első szombatján a pokol kapui zárva lesznek. Senki nem kárhozik el ezen a napon, a tisztítóhelyről pedig sok lélek felmegy a mennybe. Ez Fiam irgalmas Szeretetének műve, azon lelkek megjutalmazására, akik tisztelik Szaplótelen Szívemet.”

Tözsérné Dudás Erika

Jézus mosolyát meglátni

Boldog Meszlényi Zoltánról egy családtag szemszögéből

„Elképzelhettek a találkozást Jézussal : micsoda öröm lesz előtte állani a test fényességében, s mily megnyugtató lesz látni ajkán a bennünk örökre elfogadó és magához emelő mosolyt” (Részlet egy balassagyarmati szentbeszédéből 1944)

Nem véletlenül kezdtem ezzel az idézettel írásomat, hiszen Meszlényi püspököt kortársai szelíd, szerény, s igen mélyen hívő embernek ismerték meg, minden megnyilatkozását a közvetlen hit járta át. Társaságban igen jó kedélyű volt, de munkájában határozott, s később meglehetősen bátorságról tett tanúbizonyságot.

Boldog Meszlényi Zoltán vértanú püspök (1892-1951) apai nagypapám testvére volt. Mivel én 1958-as születésű vagyok, személyesen nem ismertem, csak édesapám, nagymamám, idősebb rokonaim visszaemlékezései alapján tudok személyes vonatkozásokat említeni.

2009-ben avatták boldoggá Esztergomban, de kisgyermek korom óta folyamatosan volt róla szó, otthon, ill. családi összejöveteleken. Elképesztő tisztelettel, szeretettel beszélt róla mindenki, még az egyházellenes, kommunista nagybátyám is, aki egyébként egyedül volt ezzel az eszmével mélyen vallásos családjunkban. Az emlékezések alapján, bár ezt így nem fogalmazták meg, kisugárzó egyéniség lehetett, minden találkozás maradandó hatást váltott ki nálunk.

Édesapám Meszlényi Zoltán mérnök (†2016) szavait idézem, mert lejegyeztem.

„Nagybátyám nagyon sokat segített nekünk, különösen édesapánk halála után. Testvéremmel félárvaak lettünk, én nyolc éves voltam ekkor. Zoltán bácsi -így nevez-

te mindenki a rokonságban- sohasem volt erőszakos, folyamatosan, de nagyon szelíden figyelte, egyengette sorsunkat. Mindig derűs volt. Sokat járt nálunk Gödön is, de én inkább ferences esztergomi kollégiumi diákként emlékszem a velem való beszélgetésekre vasárnaponként. Ezek a beszélgetések mindig nagyon jó hangulatban teltek, mindenféle számonkérés nélkül, kedélyesen, de utólag átgondolva rengeteget kaptam Tőle lelkiileg, s nem mellékesen süteményt vagy cukorkát is, aminek internátuslakóként nagyon örültem, hiszen hétvé-

tan mondták az atyák, hogy nincs semmiféle kivételezés. Amúgy, nagyon is helyeselte a ferences atyák határozottságát Zoltán bácsi. Felemelően jó érzés volt megélni, hogy igen nagy tisztelete volt a városban. Sok emberrel tartott kapcsolatot, mindenféle társadalmi rétegből és emberségessége miatt nem félték ellent mondani sem neki, szerették. Akkoriban még nem volt divat ez a közvetlenség a lakosság és a püspökök között.

1950 nyár elején járt nálunk utoljára Gödön, ez is emlékezetes volt, mert túl hosszasan búcsúzkod-

Zoltán püspök a háború utáni nagy szegénységben egy-egy a régről maradt szövetanyaggal is próbált segíteni, amiből nagymamám varrt finainak ruházatot. Érdekes milyen bonyolultan jutott el Esztergomból Gödre a küldemény, erről egy Zoltán püspök és nagymamám közti levélváltásból tudunk. A levél szerintem annyira kedves és figyelmes, hogy idemásolom:

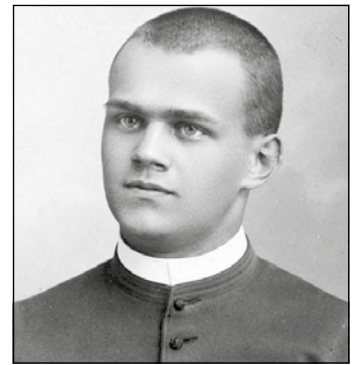
Kedves Alice,
Tegnap Pesten voltam. Vitenem magammal egy ruhára való szövetet. Miután nem akartam postára adni, úgy gondoltam, hogy édes anyádnál leadom azzal, legyen szíves alkalomaadtán neked átadni azzal, hogy valamelyik fiú részére használd fel. Nem volt otthon senki. Ezért egy szemben lakó papnál hagytam a szövetet s megkértem, hogy majd küldje át édes anyádhoz.
Sajnos a szövethez hozzávalóm nem volt. Ha meg tudod szerezni, szerezd meg az én költögetemre. Ird meg, hogy mibe került s én el fogom a pénzt küldeni.
Remélem, hogy jól vagytok. Szeretettel
köszönt
Esztergom, 1946. március hó 28-án.

Zoltán

genként sem mehettünk haza. Általában is személyiségére jellemző volt a figyelmesség. Érdekes emlékem, hogy mertek nemet mondani neki beosztottjai is, például. a ferences atyák, pedig nagybátyám felügyelte az egyházmegye anyagi ügyeit. Amikor egyszer éppen nála vendégeskedő nagymamám hétköznap is ki akart kérni egy délutánra az internátusból, határozot-

dott, jól emlékszem néhány szavára: „nem tudom, hogy tudok-e még jönni” sajnos balsejtelmé beigazolódt.”

Zoltán püspök maga is félárva volt, tizenegy évesen vesztette el három kisebb testvérével együtt rimaszombati származású édesanyját. A halálesetet követően néhány év múlva nagyszzerű, nagyon szerető mostohát kaptak Varjas

Júlia személyében, Zoltán püspök mamának nevezte, édesanyjaként szerette, apukám ezt érezte is. Később sokat tartózkodott a püspök esztergomi otthonában is. (Ő próbálta volna egyszer hétköznap is kényeztetni édességgel kollégista unokáját)

Egyébként ekkoriban egy-egy Pestre utazása előtt végig kérdezte esztergomi ismerőseit, kinek mit intézzen, mert bonyolult volt az utazás a háború alatt illetve közvetlen utána is. (Erről személyes visszaemlékezések alapján tudunk.)

Folyamatos segítőkészsére jellemző, hogy az elesettek sorsát mindig szívén viselte. Felkarolta a nehézsorsú gyerekek ügyét, levéltári adatokból is tudható, hogy országos hálózatot szervezett árva, illetve elhagyott gyermekek megmentésére, melynek a központja Esztergomban volt. (Keresztény Szeretet Országos Gyermekvédő Műve). Képes havilapjuk is volt. A II. világháború után az iskolák államosításáig még működött az intézmény, saját pénzét is költötte a gyerekekre, és sokszor titokban tett jót.

Persze nem ezekért a tevékenységeiért avatták boldoggá, hanem a kistarcjai kínzások következtében történő vértanúságáért, amire egyébként tudatosan felkészült. Ezt a következő szentbeszéd idézet is igazolja:

„A papoknak a legnagyobb megpróbáltatások idején teljesíteni kell kötelességeiket, még a vértanúság árán is: a martirium gondolata nem döböntett meg, nem csodálkoztam, természetesnek tűntek fel az Údvözítő szavai: *eljön az óra, hogy mindaz, ki megöl titeket, szolgálatot vél tenni Istennek.*” (1945. Esztergom).

Boldog Meszlényi Zoltán életéből a fent leírtak csak pici szeletek. Családjunknak, különösen édesapámnak, édesanyámnak óriási lelki töltetet adott a boldoggá avatás, s nekem is csodálatos életre szóló kihatású Zoltán püspök élete, áldozata.

Göd, 2019. 06. 14.

dr. Kásáné Meszlényi Livia
matematika-fizika szakos tanár

A mellékelt képen látható a nevelőanya Zoltán püspök három testvérével. Zoltán ekkor már a bencésekénél tanult Esztergomban, öröla is megmaradt néhány fénykép ekkoriból, az egyik sajnos kopott. Egyébként Júlia református volt, sok-sok évvel később, talán Zoltán püspök hatására, katolizált.

Az idősgondozás rejtelmei

A népszámlálások adatai szerint a XX. században az idős korúak népességén belüli száma fokozatosan emelkedett. Míg a XIX. században meghatározó volt a többgenerációs háztartások aránya, addig a XX. században már fokozatosan csökkent a generációs együttélések száma. A fiatal nemzedékek egyre nagyobb mértékben élnek külön szüleiktől, nagyszüleiktől, ami nemcsak önálló háztartást, de legtöbbször a fiatalok külön lakásba való költözését vagy az idős családtag valamilyen ápolást-gondozást nyújtó intézménybe kerülését is jelenti.

Az idős korúak pozitív életszemléletét befolyásolják a családi kapcsolatok, a gyermekeikkel, unokáikkal való kapcsolattartás, az egészség és az aktív időtöltés. A negatív életszemléletre ugyanakkor a rossz egészségi állapot, a tehetetlenség érzete és a családi kapcsolatok hiánya, a családtól való különélés van hatással. A magány, a veszteségek nem megfelelő feldolgozásának következménye szorongás, depresszió, a szomatikus vagy mentális hanyatlás lehet. A megszokott környezetből való kiválás, a nem önálló döntésen alapuló intézménybe való bekerülés a legtöbb idős ember esetében azzal járhat, hogy felhagy minden érdeklődéssel a külvilág iránt, s csupán az idő múlását, a halál mihamarabbi eljövételét várja. Ahhoz, hogy az idős emberek pozitív életszemléletet sajátítsanak el, az őket körülvevő segítő környezet és az intézményes mentális ápolás szükséges.

Objektív szempontok szerint ritkán lehet megjelölni az életkornak azt a határát, amely alapján az egyént idősnek tekintjük. Az ember életútját a testi és érzelmi funkciók, a szociális kapcsolatok, és a társadalmi integráció folyamatos változása határozza meg. Az öregedés folyamata testi - gyakran szellemi - változásokkal jár együtt, mint a megromlott egészségi állapot következtében az önellátás képességének fokozatos elvesztése, a mentális leépülés.

Az öregedéssel kapcsolatban kialakuló életani változások azonban kétségtelenül fokozzák a betegségekre, balesetekre való hajlamot. A kor előrehaladtával azonban többé-kevésbé minden szervrendszerben negatív irányú változások következnek be. Csökken az alkalmazkodó képesség a külső és belső változásokhoz, a testtömeg évente kb. 0,3 kg-mal csökken, csökken az izomerő és izomtónus, lassul az akaratlagos mozgás, emelkedik a fájdalomküszöb, emelkedik a vérnyomás, csökken a tüdő vitál- és totálkapacitása.

Család szerepe

Az idős korúak szociális kapcsolatrendszerében elsősorban a családi kapcsolatok szerepe a meghatározó. Az idős emberek életében fontos szerepet töltenek be a gyermekeik és a velük való kapcsolat minősége, amelynek intenzitását legtöbbször a földrajzi távolság alakítja. Minél közelebb lakik a szülő a gyermekehez, annál nagyobb a valószínűsége a családtagok közötti találkozási alkalmaknak.

Az ember életében az érzelmi szükségletek kielégítésében az egyik legnagyobb szerepet a család tölti be, amellyel pedig számottevő a rokonok, ismerősök, barátok szerepe. Ezekben a kapcsolatokban alakulnak ki azok a kötődések, amelyek az embert élete során végigkísérik. A hozzátartozók legfontosabb feladata abban rejlik, hogy érzékeltetik az egyénnel: nincs egyedül, egy egymást számon tartó, kölcsönösen tisztelő, törődő közösség tagja

A családi struktúrák felbomlásának, a családon belüli hagyományos szerepek megváltozásának következtében napjainkban folyamatosan nő az egyedül élő idős emberek száma, a családtagok egyre nehezebben tudják hozzátartozójukat ellátni, ezért egyre többen igénylik az intézményes ellátási formákat, ahol az idős emberek fizikai és mentális egészségének megőrzésén van a hangsúly.

Senkinek nem könnyű elhagynia az otthonát, egy idős embernek, pedig fokozott lelki megterheléssel jár, hiszen élete nagy részét saját házában élte le, saját házában nevelte fel gyermekeit. Az otthon elhagyásával nemcsak a szomszédoktól, hanem a házhoz kötődő emlékektől, lakberendezési tárgyaktól is búcsúzik. Általánosan elmondható, hogy nagyon vágyik otthonába az idős korú, akinek még megvan a lakása.

Ezt igazolja egy népi szólásunk is: „Az idős fát nem lehet átültetni.” Az idősotthoni intézmé-

nyek filozófiájának egyik alappillére a szeretetteljes, gondoskodó, biztonságot nyújtó légkör kialakítása, mely valóban család pótló szerepet tölt be az intézmény lakói számára. Céljuk, hogy az igénybe vevők részére olyan testi-lelki szükséglet kielégítést tudják biztosítani, amellyel hozzájárulunk idős koruk szobrához, tartalmasabbá tételéhez. Fontos számukra, hogy segítség és támogatás az időseiket hozzátartozóikkal való kapcsolattartását, hogy megmaradjon az élő és szeretetteljes kötődés.

Intézmények alkalmazottai azt a szemléletet követik, hogy az ellátásban részesülő személyek emberi és állampolgári jogai ne sérüljenek, azok az intézményen belül érvényesüljenek, és olyan humanizált környezetben élhessenek, mely az egyén autonómiáját elfogadja és integrációját minden eszközzel segíti. Küldetésük középpontjában az ember szeretete, tisztelete, segítése, megbecsülése áll! Szeretnék, ha otthonunkban az idős emberek derűsek, megelégedettek lennének, éreznék a segítő gondoskodást. Mert bárhogy is, bármilyen erőfeszítéseket tesznek is minden élet vége. Lakóinkat a sírig kell kísérni, ám egyáltalán nem mindegy, hogy milyen út vezet odáig. Céljuk olyan szeretetteljes gondoskodó, biztonságot nyújtó légkör kialakítása

mely valóban család pótló szerepet tölt be az intézmény ellátottjai számára. Az igénybevevők részére olyan szolgáltatásokat kívánnak biztosítani, amellyel hozzájárulhatnak életük szobrához, tartalmasabbá tételéhez. Természetesen a család szerepét nem tudják semmi esetben teljesen pótolni. A hozzátartozók is mind más természetű, amit nem kívánok elemezni.

Idősek imája:

Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket. Köszönöm életem minden eredményét, amivel megörvendeztetted és minden kudarcát, amivel korlátaimra figyelmeztetted. Köszönöm családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek.

Uram, kérek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam. Köszönöm, ma is mindent megteszel üdvösségemre. Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindent-tudás látszatától és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar. Ments meg a közönytől, a házsártos, barátságatlan viselke-

déstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserűségtől és a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.

Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit, humorral fogadjam feledékenységem jeleit, erőtlenségemet, érzékiszerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását.

Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezzem a végről itt, és a kezdetről odaát. Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek. Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magam és adj alázatot, hogy belássam, egyre inkább másokra szorulok. Adj kedvet az imádsághoz, a Veled való beszélgetéshez. Adj világgosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is. Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni és adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt, hanem árásszam szereteted melegét.

Uram, maradj az, aki mindig voltál: megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani. Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönetmondáshoz. Ne engedd, hogy valaha is abbagyjam dicséreted. Tartsd meg és növeld hitemet. Szólj Uram, még hallja a Te szolgád! Ámen.

Mravcsik József

Elsőáldozóink

Piliny

FOTÓK: DÉNES LÁSZLÓ

Ságújfalu

Családi egészségnap Karancsságon

A néhány hónapja megalakult Karancssági Bárka Karitászcsoporthoz önkéntesei 2019. május 18-án, szombaton véradással egybekötött Családi Egészségnapot szerveztek a helyi Missziós házban.

A családi nap nagy örömeinkre sok embert, felnőttet és gyermeket egyaránt megmozgatott.

A nap folyamán a Deák Angéla által vezetett zenés gerinctornával, aerobikkal, a Kardos Regina által moderált nőgyógyászati tanácsadással, a Farkas Szilárd tanár út által lebonyolított játékos vetélkedővel, ebéddel, kézműves foglalkozással vártuk az érdeklődőket. De lehetett tanulni újraélesztést, valamint szűrővizsgálatokra – vérnyomás, vércukorszint mérésre – is lehetőség volt.

Nagy örömeinkre huszonnyolc donor adott vért, köztük többen voltak első véradók, amivel nagyjából száz embernek lehet segíteni, mert a vér életet menthet.

A résztvevők tehát segítve szórakozhattak. Amíg a felnőttek vért adtak, addig az ifjú segítők lekötötték a kisgyermek figyelmét különféle játékokkal.

A közös ebéd után került sor a családok vetélkedőjére. A nap végén a véradásban és a vetélkedőkön résztvevők között ajándékokat sorsoltunk ki.

A délután folyamán mindenki örömmel és szeretettel fogadta a családi napon megjelent – egy izom-

soradásban szenvedő négy éves karancssági kislány - Balázkát, szülei és testvéreivel együtt. Itt is gyűjtöttük az adományokat részére, mert a karitász csoport is mindent megtesz kis védence gyógyulásáért. A műtéthez – amelyet júliusban Barcelonában fognak elvégezni – a szükséges összeg egyharmada már összegyűlt. Ezúton is köszönünk minden támogatást. Balázka édesapja saját programjával színesítette a napot: egész délután lehetett pónilovagolni, lovaskocsikázni, ami a gyerekeknek külön élményt jelentett.

Így telt el a délután, ezen a családi napon közösen tehetünk másokért, magunkért, egymásért. Hála és köszönet a karitász csoport minden önkéntes tagjának, de nem utolsósorban a külső segítőknek, hogy szívvel, lélekkel dolgoztak ezen a napon.

Úgy érzem, nagyon jól sikerült ez a nap, szeretetben, békességben voltunk együtt. A véradás is jól sikerült, melyet a Magyar Vöröskereszt Nógrád Megyei Szervezete is megköszönt.

Remélem, ezt a véradással egybekötött családi napot minden évben legalább egy alkalommal meg tudjuk szervezni, mert adni jó, jónak lenni jó!

Dénésné Marika

Magdus Melinda:
Égre nézve

*Ha esténként felnézünk
a csillagos égre,
az élet értelmét
lássuk meg végre,
nem egyedül
járjuk utunk e létben,
égi Édesanyánk
hordoz tenyerében.*

*Peregnek az évek,
emberöltők múltnak,
szeretettel élve
háborúk nem dúlnak.
A földön járunk,
de nézzünk fel az égre,
reménységünk meglátjuk
az égi csillagfényben.*

*Az nem lehet, hogy
elvesszünk a légius térben,
készül már a helyünk
az igaz öröklétben.
Kérjük Urunkat
kísérjen az égbé,
imádkozunk hozzá
és boruljunk térdre.*

*Fogja ő a kezünket,
őv és vezet minket,
ha szívünk szeret,
vigyázza léptünket,
szeressük egymást
ahogy ő szeret bennünket,
rejtjük el örökre
rosszabbik énünket.*

*Tegyük azt mással
mit szeretnénk,
hogy velünk tegyenek
bocsásunk meg más bűnének,
ha ezentúl így élünk
elnyerjük jutalmunk,
földi életünkől
a mennybe eljutunk.*